

hospodářské poměry vzdáti výdělečné činnosti, propachtoval svoji živnost někomu, kdo jsa kapitálově silnější nebo obchodně zdatnější, může vésti živnost dále. Rozhodují poměry týkající se jen dlužníka samého.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Podle § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. jest pokládati za nezaměstnanou fysickou osobu, jež se pro hospodářské poměry musila vzdáti své výdělečné činnosti, jsou-li ovšem splněny i další předpoklady tam vytčené. Dlužník svou živnost propachtoval. Vzdáti se výdělečné činnosti znamená pozbytí jí jako zdroje příjmů. Propachtováním živnosti však se dlužník nevzdal zdroje příjmů ze své živnosti, nýbrž tím svůj živnostenský podnik pouze zužitkuje jinak, než dříve. Propachtování živnosti nelze tedy klásti naroveň »vzdání se výdělečné činnosti« ve smyslu § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. Pro posuzování věci nemá významu, že užitek získaný propachtováním je pro hospodářské poměry snad menší, než býval dříve. Bylo proto již z toho důvodu obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 16344.

Těž usnesení, jímž vrchní soud rozhodl v zemědělském vyrovnacím řízení o návrhu na prodloužení lhůty podle § 24 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., jest konečné a nelze mu odporovati opravným prostředkem.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, R II 443/37.)

V zemědělském vyrovnacím řízení navrhl vyrovnací dlužník prodloužení lhůty podle § 24 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. **V r c h n í s o u d** v B. nepovolil navržené prodloužení.

N e j v y š š í s o u d odmítl dlužníkův rekurs.

D ů v o d y:

Podle § 3 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. platí o zemědělském vyrovnacím řízení ustanovení vyrovnacího řádu, pokud není v dalších paragrafech ustanoveno něco jiného. Podle § 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř. jest rozhodnutí vrchního soudu o návrhu vyrovnacího komisaře na prodloužení uvedené tam 90denní lhůty konečné. V § 24 uvedeného vlád. nař. jest jen stanoveno, že se řečená lhůta prodlužuje do uplynutí 60 dnů po pravoplatném určení stavu břemen (§ 9 řeč. vlád. nař.), že však vrchní soud může z důležitých důvodů podle § 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř. prodloužiti i tuto lhůtu. O tom, že by ustanovení § 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř. o k o n e č n o s t i rozhodnutí vrchního soudu bylo pro oblast zemědělského vyrovnacího řízení změněno, není ve vlád. nařízení č. 76/1936

Sb. z. a n. ani zmínky. Podle dotčeného § 3 řeč. vlád. nař. platí tudíž ustanovení vyrovnacího řádu o konečnosti rozhodnutí vrchního soudu v té příčině i pro zemědělské vyrovnací řízení.

Čís. 16345.

K uznání dluhu, jímž se přerušuje promlčení (§ 1497 obč. zák.), nevyžaduje se smlouvy, t. j. přijetí druhou stranou, stačí i jednostranný projev, třeba konkludentně učiněný. Takovým je projev uznávací vůle, který vyplývá i nepřímě z dlužníkova prohlášení učiněného v jiném úmyslu, měl-li o něm věřitel nepochybně nabýti vědomosti.

Pokud může býti spatřováno takovéto uznání ve smyslu § 1497 obč. zák., zařadil-li dědic v místopřísežném seznání jmění mezi pozůstalostní dluhy část pohledávky přihlášené věřitelem v pozůstalostním řízení v určité výši.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, Rv II 514/36.)

Proti žalobě, již se žalující firma domáhala na pozůstalosti po Josefu S., za sporu odevzdané dědici Antonínu S., zaplacení pohledávky 30.035 Kč 65 h s přísl., vzniklé proti zůstaviteli za objednané a dodané zboží, namítla žalovaná pozůstalost mimo jiné promlčení, ježto od doby splatnosti účtů za dodané zboží uplynula doba delší než tříletá. Soud první stolice uznal zčásti podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu zcela. Důvody: Prvý soud spatřuje v tom, že žalovaný v místopřísežném sepsání jmění resp. ve výkazu obchodních dluhů v podaném pozůstalostním řízení zařadil do pozůstalostních pasiv pohledávku žalující firmy ve výši 15.000 Kč uznání zažalovaného nároku do uvedené výše, jímž nastalo přerušení promlčení co do zažalovaného nároku ve výši žalovaným uznané. V tom směru však není právní posouzení prvního soudu podle názoru odvolacího soudu správné. Uznání jest totiž konsensuální smlouvou, kterou se zjišťuje bez vzájemného ustoupení stran určitý právní poměr. V našem případě přihlásila žalující firma k pozůstalosti po Josefu S. pohledávku ve výši 30.035 Kč 65 h s přísl. Žalovaný však zařadil do pozůstalostních pasiv pohledávku tu jen ve výši 15.000 Kč. Nelze tedy míti za to, že by byl přihlášenou pohledávku uznal. Ostatně prohlášení žalovaného bylo učiněno v pozůstalostním řízení, jehož účelem není vypořádání nároků věřitelů zůstavitelových, nýbrž zjištění dědických nároků a odevzdání jmění osoby zemřelé oprávněným dědicům. Věřitelům přísluší v pozůstalostním řízení pouze práva vyhrazená jim v §§ 811, 812 a 815 obč. zák., jinak jsou však vyloučeni z jakéhokoli zásahu do pozůstalostního jednání. Pokud se tedy pozůstalost neodevzdává věřitelům iure crediti, nelze je pokládati ani za účastníky pozůstalostního řízení. I kdyby tedy v zařazení pohledávky do pasiv pozůstalostních bylo možno spatřovati jednostranné uznání dluhu dědicem, nelze říci, že se stalo vůči oprávněnému věřiteli nebo jeho zástupci ani že bylo tímto věřitelem přijato.